

Psalmul 134 – C.H. Spurgeon

Titlul: O cântare a treptelor.

Am ajuns acum la sfârșitul acestei culegeri reduse ca volum, dar bogată în conținut. Pelerinii în sărbătoare se întorc spre casă și cântă ultima cântare din mica lor psaltire festivă. Ei pornesc dimineața devreme, încă înainte să se fi făcut ziuă, pentru că mulți dintre ei au o călătorie lungă înaintea lor. Noaptea încă ezită să bată în retragere, când ei deja sunt în mișcare. De îndată ce sunt în afara porților, ei îi văd pe paznici pe zidurile Templului și din camerele înconjurătoare ale locașului sfânt clipesc spre ei candelile; această priveliște îi determină să le strige un salut de despărțire slujitorilor Domnului, care așteaptă totdeauna slujba lor sfântă din sfântul locaș, salut care îi îndeamnă să persevereze devotat în fericita lor slujbă. Salutul de despărțire, de îndemn, al pelerinilor, iscat din dragoste sinceră pentru Domnul, i-a determinat pe preoți să le mai dea acestora cu ei la drum încă o binecuvântare din sfântul locaș. Acest cuvânt de binecuvântare este conținut în versetul 3. Preoții spun oarecum: Ne-ați invitat să-L binecuvântăm pe Domnul, lăudându-L, și acum Îl rugăm pe Domnul să vă binecuvânteze pe voi.

Psalmul ne învață să ne rugăm pentru aceia care fac neîncetat o slujbă pentru Domnul și îi invită pe toți slujitorii Domnului să vestească binecuvântarea Domnului peste adunarea care se gândește la ei, iubindu-i și rugându-se.

Interpretare

1. Iată, binecuvântați pe Domnul, toți slujitorii Domnului, care stați noaptea în casa Domnului!
2. Ridicați-vă mâinile spre sfântul locaș și binecuvântați pe Domnul!
3. Domnul, care a făcut cerurile și pământul, să te binecuvânteze din Sion!

Versetul 1. *Iată.* Cu această chemare caută pelerinii să trezească atenția celor care slujesc în sfântul locaș. Deoarece acum trebuie să se întoarcă acasă, ei înflăcăreză legătura frățească sfântă, care este chemată să facă paza în casa Domnului și să se dedice în slujba Domnului. Fie ca ei să privească în jurul lor în locul sfânt și să găsească pretutindeni motive să-L laude pe Domnul! Fie ca ei să privească la sine și să-L laude pe Acela care a făcut cerul și pământul și l-a luminat pe acela cu strălucirea stelelor, iar pe acesta cu razele dragostei Sale. Fie ca ei să aibă grijă ca Aleluia! al lor să nu aibă niciodată un sfârșit. Frații lor care pleacă înflăcăreză zelul lor cu strigătul care străbate viu noaptea: *Iată!* Aveți multă grijă, vegheați cu devotament, întindeți brațul și lăudați fără încetare, adorând Numele Domnului!

Lăudați (textual: preamăriți, binecuvântați) *pe Domnul.* Gândiți de bine despre Domnul și vorbiți de bine despre El! Închinați-vă Lui cu venerație și apropiați-vă de El cu dragoste, bucurați-vă în El cu strigăt de bucurie. Nu vă mulțumiți cu a-L lăuda așa cum fac toate lucrările Sale, ci lăudați-L ca sfinții Săi (Psalmul 145.10). Cuvântul binecuvântare este (după textul original) lozinca psalmului anterior. Primele două versete ne cheamă să-L binecuvântăm pe Domnul, iar în ultimul verset, binecuvântarea Domnului este coborâtă peste poporul Său. O, fie ca viața noastră să fie plină de acest sens dublu al binecuvântării, astfel ca, a fi binecuvântat și a binecuvânta (a preamări) să fie cele două cuvinte care ne caracterizează viața! Alții pot să-și lingusească semenii sau să-și laude steaua norocoasă sau să se laude singuri; noi Îl vom lăuda pe Domnul, de la care se revarsă în jos toată binecuvântarea.

Toți slujitorii Domnului. Doar este serviciul vostru nobil să-L lăudați pe Domnul; aveți grijă ca în aceasta să mergeți în fruntea tuturor celorlalți. Slujitorii trebuie să vorbească de bine despre Domnul lor. Niciunul dintre voi să nu-I slujească cu constrângere, ci toți să-L binecuvânteți în timp ce Îi slujiți, da, lăudați-L pentru că v-a permis să-I slujiți, că vă face capabili să-I slujiți și că acceptă slujirile voastre. Să fii slujitorul Celui Preaînalt este o incomensurabilă onoare, o binecuvântare care este mai presus de orice calcul. Și să poți să fii un slujitor în Templul Său, să faci parte din personalul casei, aceasta este o și mai mare desfătare și demnitate. Dacă aceia care pot să stea permanent în jurul Domnului și să locuiască în Templul Său nu-L laudă pe Domnul, cine o va face atunci?

Care stați noaptea în casa Domnului. Putem să înțelegem, desigur, că musafirii festivi, în dragostea lor pentru Domnul, îi invidiau pe jumătate pe acei aleși, care zi și noapte, neconținut, stăteau în Templu, păzeau sfântul locaș și puteau să se ocupe de treburile necesare chiar și în timpul nopții. La liniștea solemnă a nopții se adăuga respectul profund pentru sfințenia impunătoare a locului, unde poruncise Domnul să aibă loc gloriificarea Sa. Da, aceștia erau oameni binecuvânteți, preoții și leviții, care erau consacrați unei slujbe atât de sublime. Că acești privilegiați trebuiau să-L laude neconținut pe Domnul în timpul slujbei lor nocturne de veghe, aceasta se cuvenea în cel mai înalt grad; poporul vrea ca ei să-și amintească și să nu-și neglijeze niciodată datoria. Ei nu trebuiau să-și facă treaba ca niște mașini, ci să se implice cu toată inima în fiecare dintre îndatoririle lor oficiale și în toată lucrarea lor să I se închine lui Dumnezeu în Duh. Era bine că vegheau, dar încă mai bine este să vegheze în rugăciune și cu mulțumire și laudă (Coloseni 4.2).

Dacă peste o adunare a Domnului se lasă noaptea, are și Domnul veghetorii Săi, sfinții Săi, care încă mai păzesc adevărul și aceștia nu au voie să se lase descurajați, ci trebuie să-L laude pe Domnul, chiar dacă se apropie orele cele mai întunecate. Fie ca noi să ne ocupăm de aceasta, să-i încurajăm și să le amintim de sfânta datorie, să-L slăvească oricând pe Domnul și să aibă neconținut lauda Sa în gura lor (Psalmul 34.1).

Versetul 2. *Ridicați-vă mâinile spre sfântul locaș.* La locul sfânt se cuvine pentru ei să facă sârguincios, foarte treji, plini de putere și de energie, mișcați de zel sfânt, tot ce este de datoria lor. Mâinile, inima și toată ființa lor să fie ridicate și dedicate adorării lui Dumnezeu. Așa cum îngerii din cer Îl slăvesc pe Dumnezeu – nu putem să spunem: zi și noapte, pentru că acolo sus nu există noapte -, cum Îl laudă ei pe Dumnezeu totdeauna, fără întrerupere, tot așa trebuie și îngerii adunărilor să stăruie la timp și nelatimp (2 Timotei 4.2). Acum se traduce în general: *spre sfântul locaș.* Înspre Sfânta Sfintelor, unde Își are Domnul tronul, să-și ridice mâinile cu rugăciune și stăruință cei care stau la dispoziție pentru slujbă înaintea Domnului.

Și binecuvânteți (preamăriți, binecuvânteți) pe Domnul! Aceasta este ocupația lor principală. Ei sunt chemați să slujească fraților lor prin aceea că îi învață mărturiile Domnului, dar cealaltă trece totuși înaintea acesteia, că ei slujesc Domnului prin aceea că I se închină. Serviciile divine publice sunt privite de prea multe ori numai dinspre partea lor de utilitate pentru oameni; celălalt scop al acestora este totuși de o importanță mult mai mare: este de datoria noastră să purtăm de grijă ca Domnul să fie adorat, lăudat și să I se arate venerație. Psalmistul folosește aici pentru a doua oară cuvântul binecuvântare, și anume, în legătură cu Domnul. Binecuvântează, suflete al meu, pe Domnul! Și orice suflet viu să-L laude! Toată somnolența va trebui să se retragă chiar și din meditația miezului de noapte, dacă inimile noastre sunt ferm pregătite să-L laude pe Dumnezeu în Isus Hristos.

Versetul 3. Acest verset este răspunsul care le este strigat de la Templu pelerinilor festivi, care pornesc în zori de zi în călătoria spre casă. Este vechea binecuvântare de mare preot, rezumată pe scurt și adresată fiecărui pelerin în parte. Domnul, care a făcut cerurile și pământul, să te binecuvânteze din Sion! Voi vă despărțiți acum, fiecare merge la casa lui; fie ca binecuvântarea să vină peste fiecare în parte dintre voi! La invitația și la porunca Domnului ați venit în cetatea Sa și la Templul Său; fie acum ca oricare dintre voi să se întoarcă acasă cu o asemenea binecuvântare, așa cum numai El poate s-o dea – cu o binecuvântare dumnezeiască, nesfârșită, eficace, veșnică. Voi nu ieșiți din sfera lucrărilor Domnului și a slavei Sale, pentru că El a făcut cerul, care se boltește peste voi, și pământul pe care locuiți. El este Creatorul vostru și El vă poate binecuvânta cu dovezi de har fără număr; El poate să producă bucurie și pace în inimile voastre și chiar să pregătească pentru voi un cer nou și un pământ nou. Fie ca El, Creatorul tuturor lucrurilor, să vă copleșească cu binecuvântări de tot felul!

Binecuvântarea vine din cetatea marelui Împărat, de la slujitorii aleși de El, în puterea legământului Său; de aceea se spune că vine *din Sion*. Chiar și până în ziua de astăzi, Domnul îl binecuvântează pe fiecare dinte ai Săi prin Adunarea Sa, Evanghelia Sa și dispozițiile care sunt administrate în casa Lui. În părtășia sfinților primim nenumărate binecuvântări. Fie ca oricare dintre noi să obțină mai mult din această binecuvântare, care vine numai de la Domnu! Sionul nu ne poate binecuvânta; chiar și cei mai evlavioși slujitori ai Domnului nu pot decât să ne dorească binecuvântarea; dar Domnul poate și vrea să-l binecuvânteze pe fiecare în parte dintre ai Săi care Îl așteaptă. Fie ca așa să ni se întâmple în ceasul acesta! Dorim noi lucrul acesta? Atunci să-L binecuvântăm noi înșine pe Domnul și s-o facem mereu! Atunci vom putea spera cu încredere că noi, dacă ne gândim a treia oară la binecuvântare, ne vom simți ca destinatari ai binecuvântării de la Cel Binecuvântat. Amin!

Comentarii și cuvinte expresive

Pentru psalmul întreg: Acest psalm constă dintr-o chemare, versetele 1-2, și răspunsul la ea. Chemarea este lansată către preoții și leviții care fac paza de noapte în Templu, sau, după opinia mai interesantă a prof. *Felix Bovet*, pe care acum o găsesc mai verosimilă, către preoții și leviții care rămân peste noapte în Templu. „Toți slujitorii Domnului” sună prea general pentru paza Templului; ne-am aștepta atunci la „voi, paznicilor”. Totuși, nu trebuie să ne gândim la un serviciu divin nocturn în Templu, propriu-zis, pentru că despre așa ceva nu știu nimic Legea și datina lui Israel. *Bovet* numește psalmul *Trâmbița de adio*, constând din salutul de despărțire al musafirilor festivi care se întorc acasă și răspunsul la salut al celor salutați. În orice caz, această cântare antifonică (responsoriu) este intenționat așezată la sfârșitul culegerii Cântărilor treptelor, pentru a suplini aici funcția unei Beracha (doxologie, imn de laudă). Prof. D. *Franz Delitzsch* † 1890.

Versetul 1. *Iată!* Să observăm intenția psalmistului la apelul acesta energic către slujitorii Domnului, de a-L lauda pe Iehova. La tendința care există în toți oamenii, de a face o întrebuintare greșită din ceremonii, mulți dintre leviți credeau cu siguranță că nimic altceva nu este necesar, decât să stea inactivi în Templu, dar astfel treceau cu vederea partea cea mai importantă a datoriei lor. Psalmistul voia să le arate că nu are nicio valoare să facă numai paza de noapte a Templului, să aprindă candelile și să prepare jertfa, dacă în acest timp nu-l slujeau lui Dumnezeu în Duh și nu raportau toate ceremoniile exterioare la ceea ce trebuia să fie considerat ca jertfa cea mai importantă, și anume, lauda lui Dumnezeu. Este ca și când ar spune: Voi ați vrea s-o considerați ca o slujbă foarte obositoare, aceea de a sta de pază în Templu, în timp ce alții dorm acasă; dar slujba sfântă, pe care o cere Dumnezeu, este ceva mai

bun decât paza aceasta și pretinde de la voi să-I cântați lauda în fața întregului popor. *Jean Calvin* † 1564.

Preoții care practicau slujba de noapte erau expuși primejdiei să adoarmă sau să se dedea la visare fără rost, la gânduri deșarte, nebune, sau la vorbărie nefolositoare. O, cât timp este risipit cu asemenea visări, în timp ce gândurile sunt lăsate să umble nechibzuit, fără o țintă precisă, și să zboare tot mai departe. De aceea psalmistul face apel la preoți să țină seama de înalta lor chemare. Dacă este de datoria voastră să petreceți noaptea veghind; o, atunci petreceți noaptea în închinare! Nu lăsați timpul de veghere să fie un timp inutil, pierdut, ci, dacă alții dorm, iar voi, din cauza funcției trebuie să vegheați, atunci practicați lauda casei lui Dumnezeu. Aveți grijă ca Dumnezeu să fie lăudat în Sion, atât noaptea, cât și ziua! Ridicați-vă mâinile spre sfântul locaș și lăudați-L pe Domnul! *Samuel Martin* † 1878.

Exprimarea „care stați în casa Domnului” arată că prin „slujitorii Domnului” nu se înțeleg toți israeliții, ci preoții și leviții, pentru a căror funcționare oficială expresia „a sta înaintea Domnului” este *terminus technicus* (expresia uzuală); compară cu Deuteronomul 10.8; Evrei 10.11. Prof. Dr. *Fr. Balthgen* 1904.

Rabinii spun că numai marele preot avea voie să stea jos în sfântul locaș, așa cum citim despre Eli (1 Samuel 1.9). Ceilalți preoți stăteau în picioare, ca întotdeauna să fie pregătiți pentru un serviciu rapid. *John Trapp* † 1669.

Aveți grijă ca obișnuința, deoarece stați așa de des în prezența lui Dumnezeu, să nu vă conducă la dispreț, ci recunoașteți totdeauna măreția Domnului și lăudați-L cu venerație. *John Mayer* 1653.

Noaptea în casa Domnului. Preoții și leviții nu aveau serviciu în Templu numai ziua, ci și noaptea. Să ne transpunem în liniștea și solemnitățile unei nopți din casa Domnului (în al doilea Templu, pe vremea Domnului Isus). Ultimele sunete ale muzicii Templului, de la serviciul divin al jertfei de seară s-au stins și cei care se roagă se îndepărtează încet, unii șovăind încă în rugăciunea tăcută. Scurta zi orientală deja dispare spre apus. Departe, dincolo de munții din Mițpa și Gabaon, soarele cobora în mare. Noua grupă de preoți și leviți, care trebuie să conducă serviciile divine din ziua de mâine, suie de la Ofel sub conducerea căpeteniilor caselor lor părintești, a bătrânilor lor. Aceia, în schimb, care au oficiat în ziua care s-a scurs, se pregătesc să părăsească Templul prin alte porți. Ei și-au depus veșmintele de preot într-o odaie destinată pentru aceasta și și-au îmbrăcat straiul cetățenesc. Cel puțin în zilele de Sabat, cei care mergeau și cei care veneau se salutau cu frumoasa urare: „El, care a făcut ca Numele Său să locuiască în casa aceasta, să facă așa, ca: dragostea, frăția, pacea și prietenia să locuiască între voi!” Apoi, porțile grele ale Templului erau închise; pentru aceasta, la unele, era necesară puterea unită a douăzeci de oameni. Cheile erau agățate sub o placă de marmură, în așa-numita cameră a focului, care era și odaia principală de pază a preoților. Apoi, deoarece stelele străluceau viu pe cerul oriental, preoții se adunau pentru conversație și pentru vremea cinei, la care serveau bucăți din jertfa și cele dintâi roade. Pe lângă aceasta, cu toate că lucrul zilei s-a sfârșit în întregime, mai sunt totuși multe de îndeplinit de către preoți și leviți, de exemplu, sunt de încheiat socotelile privind zeciuielile intrate și altele asemănătoare. Gărzile de noapte sunt deja instalate în Templu. Datoria leviților, sub conducerea preoților, era să păzească zi și noapte porțile și să împiedice, în măsura în care era posibil, ca vreun om necurat din punct de vedere al Legii să pășească în locul deschis al Templului. (Despre paza de noapte vezi mai multe în Psalmul 130.6, la Comentarii.) Lor le era încredințată și exercitarea poliției Templului, sub comanda căpitanului

Templului. În timpul nopții, acesta își făcea rondurile. La apropierea sa, paznicii trebuiau să stea în picioare și să-l salute într-un fel caracteristic. Vai de paznicul care era găsit dormind! El era pedepsit sau chiar i se dădea foc la haine (compară cu Apocalipsa 16.15). Totuși, tendința de adormire nu putea fi mare, chiar dacă în împrejurările firești, emoția profundă a sufletului ar fi permis-o. În orice caz, conducătorul cetei și capii de familie se odihneau pe perine în acea parte a odăii focului, care era construită peste curtea exterioară, deci, care era situată în afara curții preoților și în care, prin urmare, era permis statul jos (pentru că în interiorul curții preoților nu era nimănui îngăduit să se așeze, cu excepția împăratului); și preoții bătrâni aveau voie să se culce puțin acolo pe podea, adunându-și lângă ei hainele preoțești, în timp ce preoții mai tineri vegheau. Dar pregătirile pentru serviciul divin de dimineață pretindeau ca fiecare să fie prezent devreme. Preotul în cauză, căruia îi revenea conducerea pregătirilor, putea să bată la ușă în orice clipă și să dorească să intre. El venea deodată, neașteptat, nimeni nu știa când. „Uneori venea”, spun rabinii (compară cu Marcu 13.35), „la cântatul cocoșului, uneori mai devreme, uneori ceva mai târziu. Venea, bătea la ușă și ei îi deschideau. Apoi le vorbea: Toți cei care sunteți spălați, veniți și aruncați sorțul.” Baia prescrisă trebuia să fie făcută înainte ca preotul conducător să facă rondul, deoarece era principiu că nimeni nu avea voie să intre în curtea preoților ca să slujească, chiar dacă era curat, dacă nu se îmbăiasese. Un coridor subteran luminat ducea la băile bine echipate, unde preoții se cufundau. După aceea nu mai aveau nevoie toată ziua să se scalde (în afara de un caz), ci numai să-și spele mâinile și picioarele (compară cu Ioan 13.10); aceasta, firește, de fiecare dată, ori de câte ori ar fi fost, când intrau pentru slujbă în locul interior al Templului.

Aceia care erau pregătiți îl urmau acum pe preotul care conducea controlul superior, printr-un grilaj în curtea preoților. Aici se împărțeau în două cete, fiecare purtând o făclie, în afară de sabbat, când însuși Templul era luminat. Un șir mergea spre răsărit, celălalt mergea spre apus; după turul examinator efectuat se întâlneau din nou la odaia brutarului și raportau: Totul este în ordine! După aceea se apucau de lucrul aceia care aveau de pregătit jertfa de mâncare zilnică a marelui preot, în numita odaie a brutarului, dar preoții mergeau în odaia pietrelor cioplite (construită din pietre netezite), ca să tragă la sorți prestările de serviciu ale zilei. De patru ori se arunca sorțul, în timpuri diferite. În vremea aceasta, preoții stăteau în cerc, în jurul conducătorului, care pentru o clipă îi ridica unuia dintre ei scufia, ca să anunțe că de la el va începe numărătoarea. Atunci, deoarece în Israel era considerat ca nefiind permisă numărarea persoanelor, toți au ținut ridicate unul, două sau mai multe degete, în timp ce preotul pronunța un număr oarecare, să zicem 70, și se numărau degetele până se ajungea la acel număr, ceea ce făcea cunoscut că sorțul căzuse pe preotul în cauză. Primul sorț se referea la curățarea și pregătirea altarului, al doilea îl desemna pe acela care (împreună cu 12 dintre preoții care stăteau aproape de el) avea de jertfit mielul de jertfă și de curățat sfeșnicul, ca și altarul tămâierii din sfântul locaș. Al treilea sorț era cel mai important; el hotăra cine avea de ars tămâia. Pe cât se poate, această slujbă preoțească foarte înaltă nu trebuia să-i cadă unuia care deja oficiase odată în această calitate. El își alegea dintre prietenii săi două ajutoare; dar la aprinderea tămâii era singur în Locul Sfânt. Al patrulea sorț îi hărăzea pe aceia care aveau de ars bucățile arderii-de-tot pe altar și să îndeplinească acțiunile de încheiere ale serviciului divin. Sorții căzuți pentru serviciul divin de dimineață erau valabili și pentru serviciul divin de seară, cu excepția celui de-al treilea; sorțul pentru aprinderea tămâii era proaspăt aruncat.

Când preoții erau adunați în sala pietrelor cioplite pentru tragerea la sorți a primului sorț, abia prima licărire roșiatică a zorilor zilei lumina cerul de răsărit. Încă mai erau multe de rezolvat până când putea să fie tăiat mielul. Aceasta trebuia să se întâmple când lumina dimineții a luminat întregul cer, până spre Hebron, dar înainte ca soarele să fi răsărit de-a binelea la

orizont. Atunci veneau cei care se rugau prin porțile redeschise și ziua începea în Templu cu jertfele sale și cu celebratul de serviciu divin. - După Dr. *Alfr. Edersheim* 1874.

Sfântul locaș pământesc trebuia să aibă o anumită asemănare cu cel de sus, unde, cum ne spune Ioan, cei răscumparați, care și-au spălat hainele în sângele Mielului, stau înaintea scaunului lui Dumnezeu și Îi slujesc lui Dumnezeu *zi și noapte* în templul Său (Apocalipsa 7.15). Să comparăm ce se poate citi în 1 Cronici 9.33 (textul original) despre capii de familie ai cântăreților leviți, că ei, care erau eliberați de orice altă slujbă, locuiau totuși în odăile de la Templu, și anume, pentru că ei aveau zi și noapte ceva de făcut în ocupația lor, în treburile lor oficiale. (Deoarece nu se cunoaște propriu-zis nimic despre un serviciu divin nocturn, înțelegem acest „zi și noapte” din pasajul Cronicilor, desigur, mai ales în sensul: „de dimineața până seara târziu”.) După episcop Dr. *G. Horne* † 1792.

Versetul 2. *Ridicatul mâinilor* spre cer (Exodul 9.29; 1 Împărați 8.22) sau spre sfântul locaș (aici) este gestul rugăciunii; el indică disponibilitatea, dorința și așteptarea de a primi binecuvântări de la Domnul. *S. E. Pierce* † 1829.

În sfântul locaș. *Luther* spune: „Mi-ar plăcea să talmăcesc aceasta: »Ridicați-vă mâinile curate și sfinte!« Dar este împotriva gramaticii.” Și la câțiva comentatori mai noi, de exemplu *Bovet*, găsim această interpretare, „în sfințenie”, compară cu 1 Timotei 2.8, potrivit lui *Delitzsch*, chiar și în Targum deja, care se referă la mâinile spălate. Dar acuzativul este fără îndoială acuzativul direcției, *înspre sfântul locaș*. Compară cu Psalmii 28.2; 5.7; 138.2. – *J. M.*

Versetul 3. El nu spune: Domnul, care a făcut cerurile și pământul, să te binecuvânteze din cer, ci *din Sion*, ca și când ar vrea cu aceasta să ne învețe că binecuvântările, care firește că-și au originea în cer, vin totuși indirect din Sion, unde era Templul. Acolo era locul unde Domnul se revela în mod deosebit în Israel. Adunarea Domnului mai este și astăzi locul unde se mijlocesc pentru noi multe binecuvântări de sus. – După *Abraham Wright* † 1690.

Rugăciunea preotească din acest verset ni-L înfățișează pe Dumnezeu într-o dublă calitate: ca pe Creatorul universului și ca pe Dumnezeuul mântuirii, care locuiește în Sion. Dacă-L privesc ca pe Creatorul cerului și al pământului, atunci îmi apar în fața ochilor dovezi copleșitor de bogate, că El *poate* să mă binecuvânteze; dacă Îl privesc ca pe Dumnezeuul harului, care locuiește în Adunarea Sa, atunci voi fi convins de faptul că El *vrea* să mă binecuvânteze. Ambele sunt esențiale pentru credința noastră. *N. Mac Michael* 1860.

Să te binecuvânteze! Este singularul, deoarece cuvintele sunt împrumutate din formula de binecuvântare folosită de marele preot, din Numeri 6.24. *J. J. St. Perowne* 1868.

Binecuvântarea este dată Adunării ca *unei* singure persoane și fiecăruia în parte din această Adunare unificată. Prof. Dr. *Franz Delitzsch* † 1890.

Sfaturi omiletice

Versetele 1-3. I. Noi trebuie să-L binecuvântăm pe Dumnezeu (să-L preamărim), versetele 1,2. 1) Cum? Prin recunoștință, dragoste, ascultare, rugăciune și laudă. 2) Unde? În casa Domnului. 3) Când? Nu numai ziua, ci și noaptea. Vezi Ana din Luca 2.37. Dacă Domnul și Mântuitorul nostru a petrecut nopți întregi în rugăciune pentru ai Săi, atunci nici noi nu trebuie să considerăm că este prea mult să petrecem nopți întregi cu lauda Sa la ocazii deosebite. Serviciile divine de seară din zilele Domnului și la sfârșiturile de săptămână nu

trebuie să fie neglijate. II. Dumnezeu vrea să ne binecuvânteze, versetul 3. 1) Pe cine? *Pe tine*, adică pe oricine care Îl laudă. 2) În ce condiții? În îndeplinirea datoriilor noastre religioase, nu în neglijarea acestora (Sion). 3) Cum? El Însuși o va face. Pe cine îl binecuvântează El, acela este binecuvântat. *G. Rogers* 1885.

1) Domnul Însuși este izvorul binecuvântării. 2) Cerul și pământul sunt dovada evidentă că Domnul este în stare să binecuvânteze. 3) Sionul, Adunarea Domnului, este mijlocul binecuvântării, canalul prin care binecuvântarea curge spre mădularele individuale ale poporului lui Dumnezeu. 4) Credincioșii sunt, iarăși, mijlocul prin care binecuvântarea se răspândește mai departe, prin Duhul binecuvântării, care se odihnește pe ei. 5) Belșugul care este cuprins în binecuvântarea divină. *Samuel Martin* † 1878.

1) Un serviciu divin aparte: paznicul în sfântul locaș. 2) Împrejurimea sublimă: privitorii sfântului locaș. 3) Ridicare sfântă a mâinilor, a inimilor și a ochilor. 4) Lauda pe întuneric, auzită acolo sus, în lumină. 5) Răspunsul din locurile preaînalte, de deasupra bolții înstelate: Domnul, care a făcut cerurile și pământul, să te binecuvânteze! *W. B. Haynes* 1885.

Versetul 1. 1) Noaptea se așază peste sfântul locaș – vremuri întunecate ale istoriei Bisericii. 2) Dar Dumnezeu Își are străjerii Săi: Wycliffe și alții care așteaptă Reforma; valdenzii și Bisericile evanghelice vechi și așa mai departe. Chiar și în nopțile cele mai întunecoase, Dumnezeu a avut mereu asemenea oameni, care Îl laudau și Îi slujeau. 3) Indiferent dacă este noapte sau zi, fie ca aceia care „stau înaintea Domnului” să-și aștepte slujba! *W. B. Haynes* 1885.

Textul nostru îi provoacă pe slujitori: 1) Să fie evlavioși și veseli în slujba lor. Cântați în timpul muncii voastre, chiar dacă este întunecos în jurul vostru! 2) Să folosească cu zel orice timp deosebit al slujbei. Noaptea, ca și ziua, lăudați-L pe Domnul! 3) Să evite cu grijă tot ce i-ar putea împiedica în devotamentul corect și în vioiciunea din slujba lor. *W. B. Haynes* 1885.

Directive pentru serviciile divine. 1) Slujirea lui Dumnezeu trebuie să se facă cu conștiinciozitate: *Iată!* 2) Cu bucurie recunoscătoare: *Lăudați pe Domnul!* 3) Unanim: *Toți.* 4) Cu venerație sfântă, ca de la *slujitorii Domnului.* 5) Cu o perseverență care nu obosește niciodată: *care stați nopțile...* și așa mai departe.

Paznicii casei Domnului în timpul nopților. Cât de importanți sunt ei; întunericul în care sunt ascunși („oameni obscuri”); primejdia de a ațipi; mângâierea lor; demnitatea lor; răsplata lor.

Versetul 3. Binecuvântarea Domnului. 1) A Creatorului: generoasă, mereu nouă, felurită, fără margini, veșnică – în toate aceste privințe este oglindită în creația cerului și a pământului. 2) A Mântuitorului: Binecuvântări de care avem nevoie în cel mai înalt grad, binecuvântări bogate, eficiente, durabile – toate reflectate în creație și garantate prin aceasta, că El, Domnul, a locuit printre făpturile omenești, Și-a câștigat o Adunare, Și-a pregătit un Templu, Și-a revelat slava și domnește pe tronul harului.